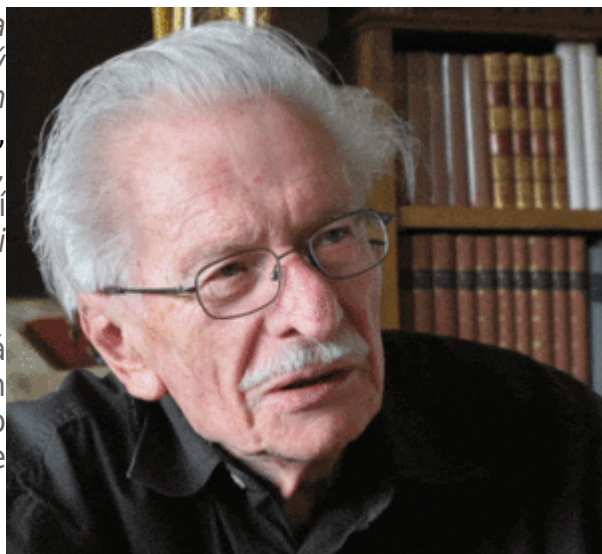

Muž, který nás přijímá je velkou postavou boje za obrodu evropské identity a za svobodný historický výzkum. Pořádáním přednášek, vydáváním knih (Ubu popravený v Norimberském procesu; My, rasisté; Bílí lidé, přežijí?), psaním tisíců článků, zejména do svého bájněho časopisu Kontinentální kurýr, bulletin Nového evropského řádu je již asi šedesát let bez přestávky v boji, v první linii.

Čilý, bystrý duch, jiskrná a čtverácká očka, vítá nás ve svém malém bytě, kde lze vytušit jen malou připoutanost k „materiálním věcem“ (to nám potvrdili švýcarští aktivisté), jediné, co se počítá je boj. Příklad pro všechny...

Gaston-Armand Amaudruz

Dnes je Vám 84 let. Ještě před několika týdny jste byl za mřížemi. Jaký byl důvod Vašeho uvěznění?

A. Amaudruz: Byl jsem odsouzen hlavně za to, že jsem napsal článek nazvaný „Nevěřím na plynové komory“ („Je ne crois pas aux chambres a gaz“). A tak, podle paragrafu 261b švýcarského trestního zákoníku a na základě velmi extenzivní judikatury bylo rozhodnuto, že ve Švýcarsku je **povinné** věřit v existenci plynových komor. Což způsobilo, že jsem byl odsouzen k jednomu roku vězení, který byl na odvolání snížen na tři měsíce a ty jsem si odbyl na začátku roku 2004.

Myslíte, že represe v Evropě ještě zesílí?

A. Amaudruz: To je těžké říci, ale je třeba to očekávat. Vždy je třeba počítat s nejhorším.

Co vás přimělo hned od roku 1946 k psaní prvních článků knížky Ubu popravený v norimberském procesu, která je, to je třeba připomenout, neúprosným obviněním spravedlnosti vítězů z roku 1945?

A. Amaudruz: Norimberský proces, který byl mstou vítězů nad poraženými, jsem považoval za nepřijatelný. Neměl jsem na výběr jednat jinak. Byl jsem povinen vytáhnout proti němu do boje. Samozřejmě jsem si neuvědomoval, že v roce 2004 nebude tento boj ještě skončen, a že ho budu nucen odkázat mladším, než jsem já.

Říkáte, že jste neměl na výběr. Proč jste byl v tomto postoji prakticky sám?

A. Amaudruz: Nebyl jsem sám. Byl tam Bardéche a jiní. Válečné a poválečné propagandě, tedy že si mnoho slušných lidí nechalo vymýt mozek médii své vlastní země, jsem od začátku nevěřil. Byla to pro mě povinnost, brojit proti téhle blamáži. A pak mě pobouřila ta

nespravedlnost a samozřejmost, že ti, kteří tuto nespravedlnost řídili, byli na nejlepší cestě vést tento svět do nepřijatelných katastrof, kterým bylo třeba se pokusit zabránit.

Myslíte, že Američané najdou v Iráku plynové komory?

A. Amaudruz: Najdou co? Plynové komory? (*smích*)...

Od roku 1951 jste byl tajemníkem transnacionálního hnutí Nový evropský řád. Jaké bylo zaměření této organizace?

A. Amaudruz: Jednalo se o přeskupení různých osob, které psali příznivé články o „naší Evropě“. Byla to komplikovaná záležitost, která začala v roce 1949 kongresem nacionální evropské mládeže v Římě, a která později pokračovala kongresem v Malmö. A tam, v Malmö, vznikl spor, dalo by se říci mezi umírněnými evropskými nacionalisty a evropskými nacionalisty jako jsem já sám, rasisty, kterým prakticky hrozilo vyloučení. Byla tedy nutnost bránit se ze samého vnitřku evropského hnutí. Jednalo se hlavně o posílení myšlenkového proudu obrany rasy uvnitř strany a o dobové publikace evropských nacionalistů.

V rámci Nejvyššího institutu psychosomatických, biologických a rasových věd (l'Institut Supérieur de Sciences Psychosomatiques, biologiques et raciales) jste pracoval s profesorem Jacquesem de Mahieuem (ředitel Muzea člověka v Buenos Aires), s doktorem Jacquesem Baugé-Prévostem (specialistou přírodní medicíny) i s René Binetem. Co jste se prostřednictvím tohoto institutu snažili dokázat?

A. Amaudruz: Institut byl založen Baugé-Prévostem, jenž ke své knize o keltství připojil z velké části postuláty obrany bílé rasy, které byly naše. Jacques de Mahieu se svými Základy biopolitiky (*Précis de biopolitique*) napsal to nejlepší v oblasti zpřístupnění základní znalosti biopolitiky široké veřejnosti. Nevěřím, že od té doby vznikly jiné srovnatelné publikace.

Ve dvou Vašich dílech, *My, rasisté a Bílí lidé, přežijí?*, rozvíjíte termín sociální rasismus. Co tím výrazem myslíte?

A. Amaudruz: Snažím se ukázat, že mezi obranou rasy a zavedením solidárního a spravedlivého sociálního řádu je nerozlučitelné pouto. Sociální řád vykonává na národy, kterých se tento řád týká, biologický vliv. Plutokratický řád, jaký máme všude v liberálních demokraciích, tak vykonává biologickou antiselekcí, která podporuje jen nejdravější, žraloky vysokých financí.

Jaký rozdíl děláte mezi rasismem a racialismem?

A. Amaudruz: Nevím, co je racialismus. Ale rasismus se mi zdál být jasný termín, podle Malého Larousse z roku 1947, který říká, že rasismus je „*doktrína toho, kdo chce bránit jednotnost rasy v národě*“. To znamená, že našinec chce, aby evropští lidé zůstali bílými lidmi. A v tom případě jsem naprostý rasista. Ale už tehdy, pod tlakem lobby, kterou známe, Larousse svou definici změnil, aby říkala, že rasismus byl apartheid, vyvražďování... Další

definice Malého Larousse jsem samozřejmě nezkoumal.

Jste stoupencem eugeniky?

A. Amaudruz: Jistě.

Věříte, že Evropané rozložení ideologiemi rovnostářství a bratrství mají ještě, jakožto bílí lidé, chuť přežít v prostředí stoupajícího přílivu barevných?

A. Amaudruz: Nevím, nejsem prorok. Doufám, že v Evropě budou živoucí síly, které se proti katastrofě postaví.

Věříte, že je v Evropě možná rasová válka?

A. Amaudruz: Vyloučeno to není.

Kdo je dnes hlavní nepřítel Evropy?

A. Amaudruz: Někdo říká Spojené státy, někdo islám. Ale na tom, kdo je nebezpečný pro slabý organismus nesejde. Když je někdo slabý, nezáleží přece na tom, kdo mu zasadí osudovou ránu. Pokud chceme nějaký celek chránit, musíme začít tím, že ho nejprve uzdravíme.

Kdo je hlavní nepřítel Spojených států?

A. Amaudruz: Hlavní nepřítel Spojených států je sám pan Bush! Nepřítel číslo dva je rasový chaos, který se tam etabloval s různými africkými, hispánskými, asiatskými a jinými menšinami. Že Spojené státy svou diplomacií provázenou vojenskými hrozbami vnucují Evropě tu samou směs, není jen tak. Z převážné části je odpovědná židovská lobby. Ale americké vlády mají důvod navíc, proč Evropě vnucovat míšení ras, je to logika jednookého, který chce kvůli obnovení rovnosti propíchnout oko těch, kteří mají dvě.

Jaký názor máte na islám?

A. Amaudruz: Musím říci, že ve srovnání s levicovým křídlem katolické církve islám impregnoval požadavky zdravého rozumu, zejména svým odmítnutím homosexuality, potratu či jiných věcí, před kterými evropské církve kapitulují.

Co je pro Vás Evropa?

A. Amaudruz: Je třeba rozlišovat mezi Evropou jaká je, takovou, jaká právě vzniká, a tou, kterou bychom chtěli my. To není stejná věc. Evropa, kterou bychom chtěli, to je především Evropa zbavená alogenních. Všechno začne tím, že se Afričané vrátí zpět do Afriky, Asiaté zpět do Asie. Pak je to Evropa se sociálním řádem, který každému dovoluje zaujmout místo, kde společnosti může prokázat nejlepší služby.

Co si myslíte o projektu osy Paříž - Berlín - Moskva?

A. Amaudruz: Myslím, jak to říká Pierre Vial, že je to absolutní geopolitická nutnost.

Jaké byly důležité evropské mezníky od roku 1945?

A. Amaudruz: Úplně prvním důležitým okamžikem byl fakt, že se evropské vlády nechopily příležitosti, kterou měly v době studené války mezi Washingtonem a Moskvou, aby vojensky posílily a osvědčily se jako třetí síla mezi dvěma bloky.

Který ekonomický systém, podle Vás, nejlépe chrání identitu?

A. Amaudruz: Myslím, že by se znovu musela oživit zkušenost udělaná italskými korporacemi, kde bylo možné po dvacet let pozorovat, co může fungovat a co ne. A v tom je pro mě podstata korporativní myšlenky, objevit mechanismus, který dovolí řešit pracovní konflikty bez použití násilí a stávek. Samozřejmě není možné transponovat systém 20. a 30. let na naši nynější dobu, ale podklad tu je.

Jakou pozici zastáváte vůči Izraeli?

A. Amaudruz: Po celou dobu, od počátku, to byl omyl. Vytvoření tohoto státu na Blízkém východě je dokonce proti vůli Theodora Herzla, který doporučoval náhorní plošiny východní Afriky, tam, kde měl místo. Kdežto situování Izraele tam, kde místo není, znamená, že ty, kteří už tam jsou, je třeba vyhubit nebo vypudit. Což Sharon dnes s velkou dávkou štěstí dělá.

Myslíte, že je demokracie exportovatelná do Afriky?

A. Amaudruz: Je-li to možné, byla by to pro Afričany rána z milosti. To by jim tak ještě scházelo (*smích*). Už ji skoro nesneseme v Evropě a co teprve tam... Ne, abychom vyšli ze slepé uličky, vyjděme z demokracie!

Ve Francii koupila rodina Bloch-Dassault (konzervativní) Le Figaro, kapitalista Lagarder financuje (komunistické) l'Humanité, co si o tom myslíte?

A. Amaudruz: Potvrzuje to, že utváření veřejného mínění velkým tiskem je otázka plutokracie. Mluví o svobodě tisku. Ve skutečnosti jde o svobodu vymývat mozky.

Jak si vysvětlujete manko ideálu, které postihuje evropskou mládež?

A. Amaudruz: Absence ideálu je chtěná a fabrikovaná těmi, kteří kontrolují média. Není spontánní. Myslím, že kluk, kterému by řekli: „jsi tu na zemi a jsi důležitý, protože budoucnost jsi ty, a protože jsi zodpovědný za to, aby život na zemi mohl pokračovat“, by to pochopil. Neřekne se mu to. Řekne se mu maxima ekonomického liberalismu: „obohatě se“. A zapomene se, že otec liberalismu dodal: „prací a poctivostí“. Ale protože práci a poctivostí nikdy nikdo nezbohatl...

Jak byste se zařadil spirituálně?

A. Amaudruz: Jsem agnostik.

Jaké knihy byste aktivistovi mohl doporučit?

A. Amaudruz: Zejména práci, které hrozí zmizení, protože byla vydána nákladem autora a šířena jen v málo exemplářích, je to *Odhalený život (Das offenbarte leben)* Friedricha Rittera vydaný v roce 1951. Autor své poselství koncentruje na akumulaci nevýhodných mutací uvnitř civilizovaných populací, které ve víře, že uniknou přirozenému výběru, akumulují v sobě biologický odpad. Neexistuje jen nebezpečí rasového míšení. Nebezpečí degenerace rasy existuje i bez míšení.

V jakém věku jste vstoupil do politiky?

A. Amaudruz: Před rokem 1945, byl jsem ještě gymnazista. Připravoval jsem se na maturitu, kterou jsem složil v roce 1939. Před válkou jsem se s tím, co se nazývá krajní pravice, úplně mýjel. Politiku jsem nedělal. Měl jsem ovšem sympatie. Četl jsem Gobineaaua, Nietzscheho a jiné. Neviděl jsem nutnost osobně jednat. Říkal jsem si „*angažovaných je dost, máš čas se dívat*“. Pro mne byl startujícím faktorem Norimberský proces.

Jak byste zbilancoval „život v boji“.

A. Amaudruz: Balance bude k mání až dlouho po mé smrti. Zatím si s tím nelámu hlavu!

Rozhovor s G. A. Amaudruzem vyšel v časopisu Réfléchir et Agir č. 19/2005, ptal se Eugène Krampon.

Kdo je Gaston-Armand Amaudruz?

Gaston-Armand Amaudruz se narodil 21. prosince 1920 v Lausanne, matka pocházela z Německa. Studoval politologii a sociologii, ale o jeho dalším životě neexistují věrohodné zprávy. * Po válce snad několik let pracoval jako pojišťovací úředník, to se ovšem již angažoval politicky, zprvu jako publicista, záhy i jako organizátor (vedle NOE založil spolu s Erwinem Vollenweiderem r. 1951 Švýcarskou lidovou stranu, s níž se posléze – jako „evropský nacionalista“ – rozešel kvůli otázce jižního Tyrolska, roku 1982 Coordination nationale/Nationale Koordination jako střešní organizaci švýcarských protisystémových sil). Za své politické a kulturně-historické postoje byl trvale perzekvován a ve vysokém věku i opakovaně vězněn.

Napsal: *Ubu justicier au premier proces de Nuremberg* (1949, reedice 2008), *Nous autres racistes. La manifeste social-raciste* (1971, reedice 1988), *Les peuples blancs survivront-ils?* *Les travaux du Nouvel ordre européen* de 1967 a 1985 (1987), *Réflexions d'un détenu* (2003).

Le Courier du Continent, bulletin du Nouvel Ordre Européen, dosáhl v květnu 2008 pěti stého čísla!

* Spekulace o členství v divizi Charlemagne aj.

Rejstřík osob a pojmů

Bardèche, Maurice (1907 – 1998), publicista, literární a umělecký kritik, 1952 až 1982 vydavatel časopisu Obrana Západu (Défense de l'Occident), spoluzakladatel Evropského sociálního hnutí a revizionista evropského fašismu. Amaudruz naráží na jeho knihu Norimberk, aneb země zaslíbená (Nuremberg ou la Terre Promise).

Baugé-Prévost, Jacques, kanadský terapeut, prezident l'Ordre des naturothérapeutes du Québec, autor knih Le Celtisme: L'éthique Biologique De l'homme Blanc (1973) a Le Sang et Votre Sante, zakladatel sdružení Les Druides du Québec. V 70. letech spolupracovník GRECE.

Binet, René (1913 – 1957), publicista a politický aktivista, rozešel s marxismem i s trockistickým syndikalismem, bil se pod prokletou uniformou divize Charlemagne. Ihned po válce, takřka v ilegalitě, začal formovat kroužky hnutí odporu a postupně vydával časopisy jako Le Combattant Européen, Nation et Progrés nebo Le Nouveau Prométhée. V září roku 1951 stál v Curychu u zrodu Nového evropského řádu a vedl ho až do své tragické smrti při autonehodě v Pontoise.

Herzl, Theodor (1860 – 1904), židovský publicista, působil hlavně ve Vídni. Zakladatel moderního sionismu, duchovní otec státu Izrael, který chtěl založit v africké Ugandě.

Mahieu, Jacques de (1915 – 1990), studoval filozofii, politologii a ekonomii v Paříži. Po roce 1945 žil až do své smrti v Argentině, kde působil ve vysokých funkcích, mj. ve zmíněném „Instituto de Ciencia del Hombre“ v Buenos Aires a na různých univerzitách. Vedle biopolitiky, sociologie a antropologie se zabýval též praktickou archeologií. Napsal řadu knih o přítomnosti Evropanů v předkolumbovské Americe.

Ritter, Friedrich (1898 – 1989), studoval biologii, paleontologii a geologii v Marburgu, větší část života prožil v Jižní Americe, naposledy v Paraguai. Pracoval jako geolog a botanik (viz jeho práce o kaktusech).

Vial, Pierre (nar. 1942), medievalista na univerzitě v Lyonu, zakládající člen GRECE, dnes předseda kulturně-politického sdružení Terre et Peuple na obranu původních=bílých obyvatel Evropy.

Le Petit Larousse je francouzský encyklopedický slovník. První vydání je z 1905.

Racialismus říká, že „jisté druhy společenského chování jsou selektivně spojeny s jistými rasami“ (Albert Mosley)

Kongres v Římě: Zřejmě se jedná o kongres, který se konal v březnu 1950 pod záštitou Federace univerzitních studentů (FUAN). Za jeho iniciátora je považován švédský aktivista Per Engdahl, který našel podporu u tehdejších vůdčích osobností Italského sociálního hnutí (MSI) Ernesta Massiho a Augusto de Marsanicha. Účelem bylo vytvoření těsnější spolupráce jednotlivých národních organizací jako „třetí síly mezi kapitalismem a komunismem.“ Delegace z devíti zemí zde především dohodly setkání v Malmö.

Kongres v Malmö se konal v květnu 1951. Na pozvání profesora Pera Engdahla tehdy přijeli (udává se 60 až 100 osob) delegáti z více jak 12 zemí (Itálie, Španělska, Německé spolkové republiky, Rakouska, Francie, Velké Británie, Belgie, Nizozemska, Švédska, Dánska, Norska a Finska, zástupci maďarského exilu) a založili Evropské sociální hnutí (Movimento sociale Europeo) s cílem „emancipovat Evropu od americké kurately i sovětského vlivu.“ Desetibodový manifest podepsalo 16 stran a organizací, stálý sekretariát byl zpočátku v Římě, poté v Terstu a nakonec se vrátil do Malmö (1958). Členy prvního předsednictva se stali: Maurice Bardeche (Francie), Oswald Mosley (Velká Británie), Karl Heinz Priester (NSR). Jean Robert Debbault (Belgie), Hans Oehler (Švýcarsko), Arthur Kielsen (Dánsko), Ernesto Massi (Itálie) aj.; předsedou byl Per Engdahl.

Organizace **Nový evropský řád** (Nouvel ordre européen, NOE) byla založena 28. září 1951 v Curychu disidenty Evropského sociálního hnutí, pro něž stály na prvním místě otázky etnické solidarity bílých národů a jejich ohrožení mezinárodním sionismem i afro-asijskou imigrací. Předsedou se stal Francouz René Binet, generálním tajemníkem byl zvolen G. A. Amaudruz. Druhý sněm se konal v Paříži. Poté se setkání konala každé dva roky (Hannover 1954, Lausanne 1956, Milán 1958, pak v letech 1960 a 1962 opět Lausanne, v letech 1965 a 1967 Milán, v roce 1969 Barcelona a v letech 1972 a 1974 Lyon, v roce 1977 opět Barcelona). Ve svých nejlepších letech sdružovala organizace, sídlící až do roku 1987 ve švýcarském Lausanne, i 50 – 60 skupin z 20 zemí celého světa, včetně exilu z východního bloku (střídavě maďarský, ukrajinský nebo chorvatský). Poslední, devatenáctý sněm se konal v roce 1991 v alsaském Hagenau. Amaudruz se stal předsedou po Binetově smrti v roce 1957.

Tzv. Curyšská deklarace se stala základem všech pozdějších komuniké NOE. V roce 1975 G. A. Amaudruz varoval:

„Je třeba repatriovat Afričany a Asiaty, je třeba zakázat sňatky mezi černými, žlutými a bílými. V tom tkví podstata. Zároveň je třeba sledovat opravdovou biologickou politiku, která bude s to zlepšit dědičné vlastnosti národů postižených příliš velkým podílem biologického odpadu. Kromě toho smí být sňatek povolen jen za předpokladu určitého intelektuálního kvocientu a musí být odmítnut, jsou-li fyzické nedostatky příliš výrazné. Nebude-li v tomto směru podniknuto nic, dojde ke katastrofám, které jsou horší než postupná a snadno proveditelná opatření.“

(1975, citováno podle Frédéric Laurent: Černý orchestr. Praha 1982, překlad ing. Pavel Borský)